

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 15 czerwca 2020 r.

DNR-4.730.10.2020.KR

DECYZJA 2/ 114 /2020

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania Pana Krzysztofa Tekli prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla z 27 kwietnia 2020 r. z siedzibą w Strumieniu od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 kwietnia 2020 r. nr D/KO.NR.8361.136.2019 wymierzającej karę pieniężną w wysokości 4.918,17 zł za niedopełnienie obowiązku dostawcy wynikającego z art. 3 ust. 1 lit c rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s.43, zwanego dalej rozporządzeniem 2015/1187) oraz z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017, zwanego dalej rozporządzeniem 2017/1369), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyła zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach od 13 listopada 2019 r. do 22 listopada 2019 r. u kontrolowanego przedsiębiorcy, kontroli poddano m.in. kocioł grzewczy do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII (zwany dalej Kotłem).

W wyniku kontroli ustalono, że dostawca Kotła PPH TEKLA Krzysztof Tekla nie dopełnił obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2015/1187 zgodnie z którym dla każdego kotła na paliwo stałe dostarczona była karta produktu zgodnie z pkt 1 załącznika IV, a dla każdego kotła na paliwo stałe przeznaczonego do użytkowania w zestawach zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne dostarczona była druga karta produktu zgodnie z pkt 2 załącznika IV; i art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369, który stanowi, że „Dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi”.

W związku z powyższymi ustaleniami Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie w sprawie nałożenia na dostawcę kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku dostarczenia karty produktu do wyrobu wprowadzonego do obrotu i decyzją z 14 kwietnia 2020 r. (zwanej dalej Zaskarżoną decyzją) na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 14 września 2020 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r., poz. 378, zwana dalej ustawą o etykietowaniu) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w minimalnej wysokości tj. jednokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. (M.P. 2020 r., poz. 174).

Za pismem z 11 maja 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako „Prezes UOKiK”) odwołanie Pana Krzysztofa Tekli prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla z siedzibą w Strumieniu od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 kwietnia 2020 r. nr D/KO.NR.8361.136.2019 (zwanej dalej Zaskarżoną decyzją), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku polegającego na dostarczeniu do do kotła na paliwo stałe karty informacyjnej produktu do wyrobu: kocioł grzewczy do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII.

W odwołaniu stona postępowania zarzuca :

1. naruszenie art. 105 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm., zwana dalej K.p.a.) w zw. z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 ze zm., zwanej dalej ustawą o Inspekcji Handlowej) oraz art. 51 ust. 1 ustawy Prawo Przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm., zwana dalej ustawą Prawie Przedsiębiorców)
2. art. 17 ust. 4 ustawy o etykietowaniu poprzez wymierzenie kary stronie postępowania, która jednak nie była kontrolowanym przedsiębiorcą
3. art. 43 ust. 3 prawa przedsiębiorców w zw. z art. 75 § 1 K.p.a. poprzez oparcie decyzji o dowody przeprowadzone z naruszeniem przepisów o prowadzeniu kontroli przedsiębiorcy
4. art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2017/1369 poprzez obarczenie karą administracyjną dostawcy w sytuacji, gdy brak karty informacyjnej produktu powinien skutkować żądaniem sprzedawcy do jej przedłożenia
5. art. 81a K.p.a. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść niedających się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, w szczególności wyposażenia kotła w kartę informacyjną w momencie dostawy
6. art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a. poprzez nałożenie kary administracyjnej pomimo małej wagi naruszenia i zaprzestania naruszenia przez stronę, gdyż brak karty informacyjnej tylko nieznacznie utrudniał konsumentowi uzyskanie informacji o sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń, a kocioł był przeznaczony do ogrzewania wody.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, pełnomocnik strony postępowania wniósł o uchylenie Zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania względnie o zmianę decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary administracyjnej.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej dokonując autokontroli Zaskarżonej decyzji uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, podtrzymał zawarte w nim stanowisko i przedstawił stanowisko dotyczące zarzutów zawartych w odwołaniu.

W związku z przekazaniem przez Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismem z 22 maja 2020 r. poinformował stronę postępowania o prowadzonym postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 27 kwietnia 2020 r., prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a. oraz prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności wyrażoną w art. 15 KPA, organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji, z zastrzeżeniem rozwiązania przyjętego w art. 138 § 2 KPA. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu pierwszej instancji, a obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zasadności argumentów podniesionych w stosunku do orzeczenia organu I instancji. Wynika to z art. 138 KPA, który przyznaje organowi kompetencje do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, czego następstwem jest utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji bądź uchylenie i zmiana zaskarżonej decyzji. Tylko w ograniczonym zakresie organ odwoławczy ma kompetencje kasacyjne. Organ odwoławczy bowiem rozpatruje sprawę ponownie merytorycznie w jej całości. Oznacza to, że ma on obowiązek rozpatrzyć wszystkie żądania strony i ustosunkować się do nich w uzasadnieniu swojej decyzji. Organ odwoławczy rozpoznaje i rozstrzyga ponownie sprawę administracyjną rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji w oparciu o stan prawny i faktyczny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Przy tym ponownie

rozpoznając i rozstrzygając sprawę organ odwoławczy obowiązany jest usunąć naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego, których dopuścił się organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 K.p.a. od wydanej przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej wyższego stopnia. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od od decyzji wydanych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez Pana Krzysztofa Teklę prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla z siedzibą w Strumieniu poprzez nadanie odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe w dniu 29 kwietnia 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona w dniu 24 kwietnia 2020 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2, a decyzja wydawana jest przez organ kontrolujący.

Powyższy przepis obliguje organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez dostawcę obowiązku, określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369. Art. 3 ust. 1 wskazanego rozporządzenia nakłada obowiązek zapewnienia, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.

Rozpatrując sprawę, Prezes UOKiK rozważył wszystkie podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu zarzuty.

Odnosząc się do zarzutu opartego na kwestionowaniu przez stronę postępowania faktu, iż naruszenie przez dostawcę obowiązków nie może zostać ustalone w oparciu o kontrolę przeprowadzoną u innego niż ten dostawca przedsiębiorcy, w związku z czym naruszone zostały gwarancje strony postępowania wynikające z art. 50 - 65 ustawy prawo przedsiębiorców, stwierdzić należy, że Prezes UOKiK nie podziela przedmiotowego zarzutu. Przede wszystkim stwierdzić należy, że to nie strona postępowania, lecz jej produkt był przedmiotem kontroli, zatem nie mogło dojść do naruszenia jej praw jak wskazuje w zarzucie pełnomocnik. Ponadto kontrola produktów związanych z energią oraz dokonywane w jej toku ustalenia obejmują swym zakresem nie tylko obowiązki i nakazy odnoszące się sensu stricto do kontrolowanych przedsiębiorców, a ustawa o etykietowaniu, nie ogranicza ani przedmiotowo ani podmiotowo działań organu w tym zakresie. Przedmiotem kontroli zgodnie z przepisami zarówno co do etykietowania energetycznego produktów związanych z energią, systemu oceny zgodności i nadzoru rynku jak i ogólnego bezpieczeństwa produktu są produkty lub wyroby dostępne w ofercie kontrolowanego, nie zaś tylko te, które wprowadził do obrotu i posiada na stanie. Przyjęcie podobnej interpretacji byłoby niezgodne z celem jakim przyświeca prowadzenie kontroli, lecz również wbrew dotychczasowej ugruntowanej praktyce nie tylko polskich organów, ale również organów państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Bezzasadne jest również stwierdzenie, iż upoważnienie do kontroli nie obejmuje swoim zakresem obowiązków strony postępowania, w sytuacji kiedy upoważnienie

określa jako przedmiot kontroli "kotły na paliwo stałe", a jako jej zakres wskazano przepisy rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia 2015/1187. Skoro zatem Kociot mieści się w tym zakresie, mógł być przedmiotem kontroli, do przeprowadzenia której umocowani zostali inspektorzy Inspekcji Handlowej.

Odnosząc się natomiast do argumentów związanych z brakiem możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie naruszenia obowiązków oraz przedstawienia kontrargumentów co do wyjaśnień i twierdzeń składanych przez kontrolowanego w toku kontroli, zauważyć należy, że strona postępowania miała prawo do składania wyjaśnień, oświadczeń lub do złożenia wniosku o przeprowadzenia przeciwdowodów na etapie postępowania prowadzonego przez Wielkopolskiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Strona postępowania miała również prawo zapoznać się z aktami sprawy, w tym z protokołem kontroli.

Odnosząc się do zarzutu związanego z wywodem strony postępowania oraz zaprzeczeniem, że Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej jest organem kontrolującym, stwierdzić należy, że Prezes UOKiK nie podziela zaprezentowanej interpretacji art. 17 ust. 4 ustawy o etykietowaniu.

Art. 10 ust. 1 ustawy o etykietowaniu stanowi, że system kontroli tworzą wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwani dalej „organami kontrolującymi”.

Wielkopolski Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził kontrolę, w wyniku której stwierdzono że dostawca - PPH TEKLA Krzysztof Tekla niedopełnił obowiązku polegającego na dołączeniu do Kotła karty produktu. Skoro zatem Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej jest organem kontrolującym w rozumieniu art. 10 ust. 1 ustawy o etykietowaniu i przeprowadził ww. kontrolę, nie ulega wątpliwości, że był umocowany do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o art. 17 ust. 4 ustawy o etykietowaniu.

Odnosząc się natomiast do kolejnego z zarzutów strony postępowania, należy wskazać, że powołany przez stronę postępowania przepis art. 43 ust. 3 ustawy prawo przedsiębiorców dotyczy odmowy wpisu do rejestru działalności regulowanej, tj. kwestii zupełnie nie związanej z przedmiotem niniejszego

postępowania, zatem Prezes UOKiK nie jest w stanie zająć stanowiska w zarzucanym zakresie.

Rozważając zarzut dotyczący naruszenia art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2017/1369, wyjaśnienia wymaga, że przepis ten określa obowiązek sprzedawcy, a niedopełnienie tego obowiązku przez sprzedawcę jest zależne od niedopełnienia obowiązku dostawcy, nie na odwrót. Wskazać należy, że nałożenie na sprzedawcę obowiązku zwrócenia się do dostawcy o kartę informacyjną produktu jest skutkiem pierwotnego niedopełnienia obowiązku dołączenia karty informacyjnej przez dostawcę. Niedopełnienie obowiązku dołączenia do produktu karty informacyjnej, nie jest zatem wynikiem nie dostarczenia karty na wniosek sprzedawcy w trybie art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2017/1369, lecz skutkiem uprzedniego niedopełnienia obowiązku przez dostawcę, który zgodnie z tym rozporządzeniem miał zapewnić, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu. Działanie lub zaniechanie działania sprzedawcy w tym zakresie, nie wpływa na fakt, iż karta informacyjna produktu do produktu nie została dołączona, a zatem wbrew stanowisku strony postępowania, nie przemawiałoby to za uznaniem, iż dostawca wywiązałby się ze swojego obowiązku. Niezmienny pozostaje bowiem fakt, iż karta informacyjna produktu nie została dołączona do egzemplarza kontrolowanego kotła, podczas wprowadzenia go do obrotu.

Odnosząc się natomiast do okoliczności związanych z czasem pozostawiania produktu u sprzedawcy, podnieść należy, iż okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla ustaleń niniejszej sprawy. Jak wynika z § 2 pkt 2 umowy magazynu zewnętrznego zawartej 6 listopada 2019 r. pomiędzy,a PPH TEKLA Krzysztof Tekla, usługodawca zobowiązany był przechowywać towar w oryginalnym opakowaniu oraz w sposób odpowiadający jego właściwościom i wskazówkom producenta. Przyjąć zatem należy, że karta informacyjna produktu w przypadku jej dołączenia powinna znajdować się wraz z produktem, a jej brak wskazuje na niedopełnienie obowiązku dostawcy. Strona postępowania nie dowodziła w niniejszej sprawie, aby
..... nie wywiązał się należycie z zawartej umowy. W ocenie Prezesa

UOKiK nie ma więc wątpliwości co do naruszenia obowiązku dostawcy, zatem nie znajduje uzasadnienia zastosowanie instytucji wprowadzonej art. 81 a § 1 K.p.a.

Rozpatrując sprawę w kontekście zarzutu związanego z naruszeniem przez organ art. 189f § 1 K.p.a. uznającego znikomość naruszenia w związku z faktem, iż część informacji zawarta jest na etykiecie Kotta, Prezes UOKiK nie podziela stanowiska strony postępowania zaprezentowanego w uzasadnieniu zarzutu. Przepisy rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia 2015/1187 przewidują niezależne od siebie obowiązki dostawcy związane z opatrzeniem, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu. Zatem okoliczność, że na etykiecie znajduje się część z informacji dostępnych również w karcie informacyjnej produktu, pozostaje bez jakiegokolwiek korelacji, ze względu na fakt, iż zarówno co do karty jak i do etykiety na dostawcę nałożone zostały niezależne od siebie obowiązki. Nie ma również wpływu na ocenę naruszenia przepisów art. 189f § 1 K.p.a. w kontekście naruszenia obowiązku dołączenia do produktu karty informacyjnej produktu możliwość sprawdzenia tych informacji online jak również nazwa produktu sugerująca, iż jest to kocioł do ogrzewania wody. Przepisy ustawy o etykietowaniu jak i rozporządzenia 2017/1369 i 2015/1187 mają bowiem zastosowanie do wszystkich kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewaczy dodatkowych, regulatorów temperatury i urządzeń słonecznych za wyjątkiem kotłów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia 2015/1187. Kontrolowany Kocioł nie należy jednak do ww. wyjątków.

Rozpatrując sprawę w oparciu o akta sprawy przekazane przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz stanowisko strony postępowania zawarte w odwołaniu, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania naruszyła ustawowy obowiązek dostawcy, w związku z tym istniała podstawa do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu. Niemniej jednak zauważyć należy, że organ wydając Zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy o etykietowaniu, zobowiązany był rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych K.p.a. Powyższe wynika z faktu, że ustawa o etykietowaniu jako *lex specialis* nie reguluje kwestii stosowania ulg i możliwości

odstąpienia od obowiązku nakładania przez organ administracyjnych kar pieniężnych, zatem zastosowanie będą miały tutaj przepisy zawarte w dziale IVa K.p.a jako *lex generalis*.

Zgodnie art. 189 f § 1 K.p.a. organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a., muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. Organ powinien ustalić, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie

lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (Komentarz do KPA, Gajewski 2017, wyd. 1).

Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji nie rozważył przesłanek odstąpienia określonych w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. Prezes UOKiK nie może również rozparzyć ww. przesłanek w oparciu o przekazane przez organ akta sprawy.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, zatem nie było możliwe odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o ten przepis.

Aby dokonać ustaleń niezbędnych dla stwierdzenia, czy w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 i 2, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznej części.

Zgodnie z art. 138 § 2 K.p.a., organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W niniejszej sprawie Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy, czym naruszył przepisy postępowania, a mianowicie art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 189f § 1 pkt 1 i 2

Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie ulega wątpliwości, że konieczne do ustalenia okoliczności sprawy mają istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 138 § 2 K.p.a., przemawiające za uchyleniem decyzji i przekazaniem jej do ponownego rozpoznania organowi.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej powinien ustalić, czy w sprawie nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności ustalić: czas trwania naruszenia, zasięg naruszenia, liczbę podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia oraz czy strona nie została już ukarana za ten sam czyn, a następnie rozważyć, czy w sprawie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Decyzja jest ostateczna w trybie przepisów postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Od decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw na podstawie art. 64a w związku z art. 3 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 64c § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, sprzeciw należy wnieść w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. poz. 221 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest wpisać stały, który w niniejszej sprawie wynosi 100 zł.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1, art. 246 § 2 i art. 64b § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej sprzeciw od decyzji Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak
/podpisano elektronicznie/